CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL

Victor Manuel Gomez Rodriguez
Samael Aun Weor

TATĂL NOSTRU
Tatăl nostru care eşti în Ceruri (I.A.O.)
Sfinţească-se Numele Tău
Vie Împărăţia Ta (lumile interne)
Facă-se Voia Ta
Precum în Ceruri aşa şi pe Pământ
Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi
Iartă-ne nouă datoriile noastre precum şi noi iertăm celor care ne sunt datori
Şi nu ne lăsa să cădem în ispită, ci ne izbăveşte de orice rău şi orice pericol
AMIN.

Notă:
Această rugăciune a fost lăsată de Domnul Nostru HRISTOSUL şi conţine şapte cereri sacre pentru ca devoţii cărării să le ceară ca şi graţie celui Preaînalt.
Noi, gnosticii, trebuie să facem voia Tatălui, precum în Ceruri aşa şi pe Pământ, dar în general, oamenii îl cheamă şi îl invocă pe Dumnezeu pentru ca ei să facă voia lor, adică, contrariul.

RUGĂCIUNE CĂTRE FECIOARA MARIA
Dumnezeu te salută RAM-IO (Maria)
cea care eşti plină de har
Domnul este cu tine
Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecului tău "IHESUS"
Fecioara RAM-IO, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi cei care avem eul păcătos acum şi în ceasul morţii defectelor noastre (eurile)
AMIN.

Notă:

Această rugăciune şi Tatăl Nostru trebuie să le rostească toţi gnosticii înainte de a se culca sau în momentele de pericol.

Capitolul 1 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL -

Fecioara din Carmel a fost Mama Divinului Mântuitor al lumii.

Nenumăraţi scriitori au cântat laude mamei celei mai grandioase din toate timpurile.

Cum am putea să o definim? Nici până lui Michelangelo, nici Madona lui Leonardo Da Vinci, nu au reuşit să ne traducă în forma fidelă imaginea Fecioarei Maria.

Nenumărate sculpturi au încercat să o personifice pe Fecioara din Carmel, dar niciuna dintre ele nu poate traduce întocmai fizionomia acelei mari fiice a Luminii.

Contemplând cu ochii sufletului inefabila figură a acelei Divine Mame, nu vedem nimic care să aducă cu diamante, rubine şi smaralde.

Dinaintea ochilor sufletului dispar complet purpurele şi mătăsurile cu care s-a vrut a se învălui amintirea Mariei, Divina Mamă a lui Iisus din Nazaret.

Cu ochii Duhului contemplăm doar o fecioară brunetă arsă de soarele deşertului. În faşa uluitelor noastre priviri spirituale, se şterg corpurile zvelte şi chipurile provocatoare de figuri feminine, pentru a apărea în locul lor o femeie simplă, mică de statură, subţire la trup, cu chip mic şi oval, nas drept, buza de sus puţin ieşită în afară, ochi frumoşi şi frunte lată.

Acea umilă femeie purta tunica de culoare brună său maro şi sandale de piele.

Mergând prin deşerturile africane în drum spre ţinutul Egiptului, părea o rătăcitoare cu tunica sa veche şi ruptă şi chipul său negricios umezit de sudoare abundentă.

Maria nu este acea statuie de purpură şi diamante care în prezent împodobeşte catedrala Notre-Dame din Paris. Maria nu este acea statuie ale cărei degete albe ca hermina, montate în aur pur, bucură procesiunile casei parohiale.

Maria nu este acea frumuseţe de neuitat pe care de mici copii o contemplam pe somptuoasele altare din bisericile noastre locale, ale căror clopote metalice înveselesc pieţele parohiilor noastre.

În prezenţa simţurilor noastre spirituale vedem doar o fecioară brunetă, arsă de soarele deşertului.

Dinaintea văzului spiritual dispar complet toate fanteziile, pentru a apărea în locul lor o rătăcitoare umilă, o umilă femeie în carne şi oase.

De mic copil, Maria a făcut legământ de castitate în templul din Ierusalim.

Maria era fiica Anei. Mama sa a adus-o la templu pentru a-şi face legămintele.

Iar Maria era una din vestalele Templului.

S-a născut într-o familie aristocratică, iar înainte de a întra la templu ca vestală, a avut nenumăraţi pretendenţi şi a avut chiar un bogat şi chipeş curtezan care a vrut să se însoare cu ea.

Cu toate acestea, Maria nu l-a acceptat, inima sa îl iubea doar pe Dumnezeu.

Primii ani din viaţa sa au fost înconjuraţi de tot felul de comodităţi.

Tradiţia spune că Maria făcea covoare pentru templul din Ierusalim şi că acele covoare se preschimbau în trandafiri.

Maria a cunoscut doctrina secretă a seminţiei lui Levi. Maria s-a educat sub umbra augustă a porticurilor din Ierusalim, printre frunzişul nobil al acelor palmieri orientali, la umbra cărora se odihnesc vechii cămilari din deşert.

Maria a fost iniţiată în Misterele din Egipt, a cunoscut înţelepciunea faraonilor şi a băut din cupa vechiului creştinism, calcinat de focul arzător al ţinuturilor orientale.

Religia catolică, aşa cum o cunoaştem în prezent, nici măcar nu se întrezărea pe cele şapte coline ale Romei auguste a Cezarilor, şi străvechii esenieni cunoşteau doar vechea doctrină creştină, doctrina martirilor, acea doctrină din pricina căreia Sfântul Ştefan a murit martir.

Acea sfântă doctrină cristică se păstra în taină în cadrul Misterelor din Egipt, Troia, Roma, Cartagina, Eleusis, etc.

Marele merit al lui Hristos a fost că a făcut publică vechea doctrină pe caldarâmurile Ierusalimului.

Şi Maria, Fecioara din Carmel, a fost desemnată de Divinitate pentru a fi Mama Divinului Mântuitor al lumii.

Capitolul 2 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL

BUNAVESTIRE

"*Şi în luna a şasea, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret.*

La o fecioară logodită cu un bărbat care se numea Iosif, din Casa lui David; şi numele fecioarei era Maria.

Şi întrând îngerul unde se afla ea, a zis: Plecăciune, ţie, căreia ţi s-a făcut mare har, Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei!

Dar ea, când îl văzu, se tulbură de cuvintele sale, şi se gândea ce salut fusese acesta.

Atunci îngerul i-a zis: Maria nu te teme, căci ai căpătat îndurare de la Dumnezeu.

Şi iată, vei zămisli în sânul tău, şi vei naşte un fiu, şi-i vei pune numele Iisus." (Sf. Luc. 1:26-31)

"*Dar Maria a protestat în inima să fiindcă era castă, şi i-a zis îngerului: Cum se face lucrul acesta? Pentru că nu cunosc bărbat.*

Şi răspunzând îngerul, i-a spus: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri şi de aceea, sfântul care se va naşte va fi chemat fiul lui Dumnezeu." (Sf. Luc. 1:34-35)

"Atunci Maria a zis: Iată roaba Domnului, Facă-mi-se după cuvântul tău. Şi îngerul a plecat de la ea.

În zilele acelea, sculându-se Maria, a plecat spre munte în grabă, într-o cetate a lui Iuda.

Şi a întrat în casa lui Zaharia şi a salutat-o pe Elisabeta.

Şi de cum a auzit Elisabeta salutul Mariei, pruncul i-a săltat în pântec şi Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt.

Şi a strigat cu glas puternic şi a spus: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat rodul pântecelui tău.

Şi cum mi-a fost dat mie, ca maica Domnului meu să vină la mine?

Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul salutului tău, pruncul mi-a săltat de bucurie în pântec.

Şi ferice de aceea care a crezut, pentru că se vor împlini lucrurile care i-au fost spuse din partea Domnului.

Atunci Maria a zis: Laudă sufletului meu pe Domnul.

Şi duhul meu s-a bucurat în Dumnezeu, salvatorul meu.

Pentru că a privit la micimea slugii sale.

Căci iată, de acum încolo îmi vor zice preafericită toate

generaţiile.

Pentru că a făcut lucruri mari pentru mine, cel Puternic şi Sfânt în numele său.

Şi îndurarea lui se întinde din generaţie în generaţie peste cei ce se tem de el.

A dat curaj cu braţul său. A risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor.

I-a înlăturat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, şi i-a înălţat pe cei smeriţi.

Pe cei flămânzi i-a săturat cu avuţii, şi pe cei bogaţi i-a trimis la plimbare cu mâinile goale.

L-a primit pe Israel, robul său, aducându-şi aminte de îndurare.

Cum a grăit părinţilor noştri, lui Avraam şi seminţiei lui pe veci.

Şi a rămas Maria cu ea cam trei luni, apoi s-a întors acasă." (Sf. Luc. 1:38-56)

În vremurile de altădată tot neamul omenesc îşi concepea copii graţie Duhului Sfânt; şi atunci nu exista durerea la naştere.

Duhul Sfânt îşi trimitea sfinţii îngeri, pentru ca aceştia să-i unească pe bărbaţi şi femei în marile curţi ale templelor.

Actul sexual era condus de îngeri, iar acesta era un sacrament care avea loc doar în temple pentru a zămisli trupuri pentru sufletele care aveau nevoie să vină pe lume.

Pe atunci durerea la naştere nu exista, femeile îşi aduceau pe lume copii fără durere, căci îi concepeau graţie Duhului Sfânt.

Dar când omenirea nu a mai dat ascultare îngerilor, atunci a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, şi acesta i-a spus femeii: "*îţi vei naşte copii cu durere*"; iar bărbatului: "*vei munci cu sudoarea frunţii tale pentru a-ţi întreţine soţia şi copiii*".

Adam erau toţi bărbaţii din vremurile de altădată şi Eva toate femeile din vremurile de altădată.

Maria urmase cărarea castităţii şi a sfinţeniei, şi de aceea s-a mirat când îngerul i-a vestit că va concepe un fiu.

Ea ne-a învăţat prin exemplul său cărarea castităţii.

În ziua de azi căsătoria s-a transformat într-un permis pentru a fornica. Bărbaţii şi femeile se înmulţesc prin pura plăcere animalică, fără a le păsă nicio iotă de Duhul Sfânt.

Orice unire sexuală care are loc fără permisiunea Duhului Sfânt

este fornicaţie. Dar acest lucru nu vor să-l înţeleagă fiinţele umane ale acestei epoci, deoarece s-au îndepărtat de vechea doctrină pe care a cunoscut-o Fecioara Maria, mama lui Iisus, şi pe care a predicat-o Hristosul pe zidurile neînfrânte ale Sionului.

Toţi înţelepţii trecutului şi-au zămislit copii graţie Duhului Sfânt. Zaharia s-a mirat când îngerul i-a vestit că soţia sa, deja bătrână, va concepe un fiu. Să vedem următoarele versete biblice:

"*Dar când Zaharia îşi exercita sacerdoţiul înaintea lui Dumnezeu prin ordinul cuvântului său.*

După obiceiul sacerdoţiului, a ieşit să tămâieze, întrând în templul Domnului.

Şi toată mulţimea norodului se ruga afară în ceasul tămâierii.

Şi i s-a arătat îngerul Domnului stând în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere.

Şi s-a tulburat Zaharia văzându-l şi l-a apucat frica.

Dar îngerul i-a zis : Zaharia, nu te teme, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată, iar soţia ta Elisabeta iţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.

Şi te vei bucura şi te vei veseli, şi mulţi se vor bucura de naşterea lui.

Căci va fi mare înaintea Domnului, şi nu va bea nici vin, nici cidru; şi va fi plin de Duh Sfânt, încă din sânul maicii sale." (Sf. Luc. 1:8-15)

Toţi marii sfinţi şi înţelepţi din vremurile de altădată s-au născut graţie Duhului Sfânt.

Orice cuplu cinstit şi corect trebuie să conceapă graţie Duhului Sfânt.

Acei soţi care vor să fie cu adevărat creştini trebuie să se roage Duhului Sfânt, cerându-i Bunavestire.

Şi îngerul Domnului va apărea în vise soţilor şi le va vesti ziua şi ora în care trebuie să aibă loc conexiunea sexuală.

Şi astfel, orice copil va fi frumos şi pur încă de la naşterea sa, deoarece este conceput graţie Duhului Sfânt.

Trebuie să dominăm pasiunile carnale şi să cultivăm puritatea şi sfinţenia căsătoriei.

"*Căsătoria îi onorează pe toţi şi patul fără pată, dar pe*

fornicatori şi adulteri îi va judeca Dumnezeu." (Evr. 13:4)

"*Nimeni să nu fie fornicator sau profan, ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut.*" (Evr. 12:16).

Capitolul 3 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL

ZĂMISLIREA

Erau în templul din Ierusalim 33 de bărbaţi sacerdoţi din Seminţia lui Levi.

Iosif, tatăl lui Iisus din Nazaret, era unul din cei 33 de bătrâni ai templului lui Solomon.

După Bunavestire, Marele Preot a ordonat ca toţi cei 33 de sacerdoţi ai templului să-şi pună toiegele în spatele altarului. Şi s-a hotărât ca acel toiag pe care-l va prinde dimineaţa înflorit, va fi cel al soţului Mariei.

Fiecare dintre sacerdoţi, unul câte unul, în ordine succesivă, şi-au aşezat toiegele în spatele altarului.

Ultimul care trebuia să-şi aşeze toiagul a fost sacerdotul Iosif, dar acesta se împotrivea ordinului Marelui Preot, invocând vârsta să înaintată.

Totuşi, a trebuit să îndeplinească ordinul, şi şi-a pus toiagul în spatele altarului.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, sacerdoţii s-au dus la altar pentru a-şi lua toiegele, şi nu mică le-a fost mirarea găsind toiagul lui Iosif înflorit tot.

Aşa s-a făcut ca Iosif a fost numit ca soţ al Mariei.

Şi Fecioara din Carmel a fost scoasă din templu şi trimisă în casa unui cetăţean onorabil din Ierusalim, pentru a aştepta ceasul naşterii.

Şi îngerul Gabriel a ales ziua şi ora în care soţii au realizat actul sexual, ca un sacrificiu pe altarul căsătoriei, pentru a-i pune la dispoziţie trupul Divinului Mântuitor al lumii.

Şi Maria a fost fecioară înainte de naştere, în timpul naşterii şi după naştere, pentru că era cu sufletul virgin şi întrucât concepţia a avut loc datorită, adică graţie, Duhului Sfânt.

Actul sexual, când este orânduit de un înger, zămisleşte copii graţie Duhului Sfânt.

Actul sexual pentru cei puri este pur, iar pentru cei impuri este impur.

Când noi privim actul sexual cu ochi de înger, este angelic, dar când îl privim cu ochi plini de maliţiozitate, este demonic.

Când se realizează actul sexual din porunca unui înger, este Sfânt, dar când se realizează actul sexual din ordinul diavolului, este satanic.

Maria nu a avut durere la naştere, fiindcă şi-a conceput fiul graţie Duhului Sfânt, şi toţi soţii şi toate soţiile din lume ar putea să-i imite pe Maria şi pe Iosif, concepându-şi copii graţie Duhului Sfânt, nefornicând.

Aceasta este cheia minunată care va permite să se nască copii inteligenţi şi plini de frumuseţe.

Ceea ce este important este să ştim să ne înfrânăm şi să ne rugăm Duhului Sfânt zilnic, şi Sfântului său înger Gabriel, pentru ca în vise să ne împărtăşească Bunavestirea.

Şi atunci îngerul Domnului va revela în vise ziua şi ora în care soţii pot realiza actul sacru al fecundării.

Aceasta concepţie a Duhului Sfânt va preschimba fiecare cămin într-un rai şi vor dispărea decepţiile amoroase şi va exista fericire.

Orice rugăciune către îngerul Gabriel se va face astfel:

"*Jehova al oştirilor, dacă binevoieşti să-ţi aduci aminte de mine, şi să nu uiţi de roaba ta, ci îi dai roabei tale un băiat, îl voi hărăzi lui Jehovah câte zile o avea, şi brici nu va trece peste capul lui*." (1 Sa. 1:11)

Capitolul 4 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL

MUNTELE

Noi suntem suflete care avem corp, dar corpul nu este altceva decât veşmântul sufletului.

Corpul nu gândeşte, cel care gândeşte este sufletul. Corpul nu iubeşte, cel care iubeşte este sufletul. Corpul este numai un veşmânt al sufletului.

Pe durata orelor de somn, sufletul iese din corp şi vizitează toate acele locuri care îi sunt familiare.

Pe durata orelor de somn, sufletul hoinăreşte pe sacrul munte despre care ne vorbesc sfinţii din Evanghelii.

Biblia ne vorbeşte despre munte în următoarele versete:

"Şi cam la opt zile după cuvintele acestea, a luat cu el pe Petru, pe Ioan şi pe Iacob, şi s-a suit pe munte să se roage.

Şi pe când se ruga, înfăţişarea feţei i s-a schimbat, şi îmbrăcămintea i s-a făcut albă şi strălucitoare.

Şi iată doi bărbaţi ce stăteau de vorbă cu el, care erau Moise şi Ilie.

Care se arătaseră în slavă, şi vorbeau despre plecarea lui, pe care avea să o aibă în Ierusalim.

Şi Petru şi cei care erau cu el erau îngreuiaţi de somn; şi de cum s-au deşteptat, i-au văzut slava, şi pe cei doi bărbaţi care stăteau cu el.

Şi în clipa când, desprinzându-se aceia de el, Petru a zis lui Iisus: Învăţătorule, este bine să fim aici, şi să facem trei colibe, una pentru tine şi una pentru Moise, şi una pentru Ilie, neştiind ce spunea.

Pe când vorbea el astfel, a venit un nor care i-a acoperit; şi s-au înspăimântat, intrând în nor.

Şi din nor s-a auzit un glas, care zicea: Acesta este fiul meu iubit, de el să ascultaţi.

Când s-a auzit glasul acela, Iisus a rămas singur şi ei au tăcut; şi n-au spus, în zilele acelea, nimănui nimic din cele ce văzuseră.

Şi a doua zi, coborându-se ei de pe munte, o gloată mare i-a întâmpinat." (Luca 9:28-37)

Acel munte de care vorbesc Evangheliile este spaţiul.

Pe durata orelor de somn toate sufletele hoinăresc pe munte şi vizitează diferite locuri, merg oriunde le poartă inima.

Când se spune că Hristos şi Petru şi Ioan şi Iacob au urcat pe munte să se roage, şi că Hristos s-a schimbat la faţă în prezenţa lor, trebuie să înţelegem că trupurile lor de carne şi oase dormeau în timp ce sufletele lor se rugau în afara corpului, pe munte.

Orice fiinţă umană poate vizita muntele după voinţă. Ceea ce este important e să înţelegem că noi suntem suflete care avem corpuri, şi că putem intra şi ieşi din corp după voinţă.

Orice persoană poate învăţa să iasă din corp după voinţă.

CHEIA ESTE URMĂTOAREA:

Să se culce persoana în patul său, să aţipească şi când deja moţăie, să se ridice lin din patul său, ferindu-se să nu se trezească din somnul său.

Apoi să iasă din camera sa, să facă un mic salt cu intenţia de a

pluti, şi zburând astfel, fiecare poate merge oriunde-l poartă inima sa.

Mama va putea să-şi viziteze fiul îndepărtat, să-l vadă şi să stea de vorba cu el. Soţul va putea să-şi viziteze soţia situată la mare distanţă, să o vadă, iar ea la rândul ei va putea să facă acelaşi lucru.

Aceasta nu este o practică mentală, nu este vorba de o chestiune mentală. Când spunem că persoana trebuie să se ridice lin din patul său, trebuie să se facă acest lucru, aşa cum se aude, dar păstrând somnul, fiindcă puterea de a intra în munte se află în somn.

Ceea ce este important e să se abandoneze lenea şi să se ridice din patul său în momentul când moţăie.

Pe munte, toate sufletele pot conversa cu Fecioara din Carmel, şi cu fiul drag din măruntaiele sale.

Fecioara PreaSfântă din Carmel plânge pentru toate femeile şi veghează asupra tuturor fiinţelor omeneşti.

Pe munte, Fecioara din Carmel apare înveşmântată cu tunica să brună. Poartă o mantie brună său maro pe capul ei, poartă un scapular în mâinile ei, şi capul ei este încununat cu o coroană.

Aceasta este Fecioara Brunetă, Fecioara de pe Munte.

Capitolul 5 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL DISCERNĂMÂNTUL

În capitolul nostru trecut am spus că atunci când corpul nostru doarme, sufletul hoinăreşte pe muntele sacru.

Sufletul se ocupă pe durata orelor de somn de aceleaşi îndeletniciri şi treburi din timpul zilei.

În afara corpului, comercianţii cumpără şi vând în magazinele lor, fără a-şi da seama că se află în afara corpului.

Pe durata orelor de somn, vedem sufletele croitoreselor, ale mecanicilor, ale negustorilor, ale vânzătorilor ambulanţi, etc., dedicate aceloraşi îndeletniciri şi activităţi de peste zi.

Acele suflete merg adormite, convinse, încredinţate că se află în carne şi oase. Când cineva le spune că se află în afara corpului, atunci nu cred şi-şi bat joc.

Dacă acele suflete şi-ar da seama, şi-ar da seama că se află în afara corpului, atunci s-ar putea transporta în orice colţ al lumii în câteva clipe.

Astfel, soţia care suferă pentru bărbatul pe care-l iubeşte şi care lipseşte, acea logodnică ce suferă pentru logodnicul său iubit, pot să-i

viziteze fără a fi văzute. Mama a cărei fiu lipseşte, poate să-şi viziteze fiul şi să-şi dea seama de cum îşi duce traiul.

Ceea ce este important e să cunoască cheia, secretul, pentru a-şi da seama că se află în afara corpului fizic.

Acea cheie e cea a discernământului. În decursul zilei, trebuie să ne punem această întrebare: "Oare mă aflu în corp? Oare mă aflu în afara corpului ? "

Săriţi atunci, faceţi un mic salt cu intenţia de a pluti în spaţiu, iar dacă plutiţi, e pentru că dumneavoastră vă aflaţi în afara corpului. Atunci, suspendat în spaţiu, îndreptaţi-vă oriunde vă poartă inima.

Această întrebare va trebui să v-o puneţi dumneavoastră în prezenţa oricărui lucru ciudat. Să presupunem că dumneavoastră mergeţi pe stradă şi vă întâlniţi cu un prieten pe care nu l-aţi văzut demult, atunci puneţi-vă întrebarea: "Oare mă aflu în corp sau în afara lui ? "

Faceţi un mic salt cu intenţia de a pluti, iar dacă plutiţi este deoarece corpul se află adormit în pat şi dumneavoastră vă aflaţi în afara lui. Îndreptaţi-vă atunci oriunde va poartă inima, spre fiinţa care lipseşte, spre fiul situat la mare distanţă, spre fiinţa iubită.

Această întrebare va trebui dumneavoastră să v-o puneţi în decursul zilei, în prezenţa oricărui lucru ciudat: un tumult, un obiect straniu, întâlnirea cu un decedat, întâlnirea cu un prieten situat la mare distanţă, într-un cuvânt, în prezenţa oricărui detaliu neînsemnat.

Tot ceea ce cineva face în timpul zilei, face deopotrivă şi pe durata somnului, iar dacă în decursul zilei vă obişnuiţi cu această practică, pe durata nopţii o veţi face în timpul somnului, când sufletul dumneavoastră se află în afara corpului.

Şi atunci, punându-vă întrebarea, veţi face micul salt aşa cum l-aţi făcut în timpul zilei, şi conştiinţa voastră se va trezi şi veţi pluti în spaţiu şi le veţi putea vizita pe fiinţele situate la mare distanţă, pe fiul care lipseşte, pe mama despre care nu aţi avut nicio ştire, etc.

Sufletul, pe durata orelor de somn, se află în afara corpului. Ceea ce este important e ca sufletul să-şi dea seama că umblă în afara corpului pentru a putea vizita orice loc aflat la mare depărtare.

Aceasta este cheia discernământului.

Dacă aflându-ne în afara corpului, o invocăm cu inima pură pe Fecioara din Carmel, atunci Divina Mamă a Nazarineanului va alerga la chemarea noastră şi vom putea conversa cu ea. Şi dacă aflându-ne în

afara corpului îl invocăm pe îngerul Gabriel cerându-i bunavestire, atunci el va putea să le spună soţiei şi soţului, în ce zi la ce oră îşi pot uni corpurile. Şi astfel, femeile îşi vor putea concepe copiii graţie Duhului Sfânt, adică, din porunca Duhului Sfânt.

Bărbaţii pot conversa cu îngerii pe durata somnului. Orice femeie, orice copil, orice bătrân, poate conversa cu îngerii pe durata somnului.

În afara corpului îi putem invoca pe îngeri şi aceştia aleargă la chemarea noastră, pentru a ne învăţa Cuvântul lui Dumnezeu.

Capitolul 6 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL

MIRACOLE ALE FECIOAREI DIN CARMEL

Toţi aceia care cunoaştem muntele, ştim că Fecioara din Carmel este o muncitoare neobosită.

Adeseori, un devot se vindecă de vreo boală incurabilă, iar atunci plin de admiraţie, exclamă: “Un miracol al Fecioarei din Carmel! “

Dar devotul ignoră faptul ca Fecioara din Carmel a trebuit să lucreze intens ca să poată să vindece corpul bolnavului.

Alteori, un devot a scăpat pentru că Fecioara din Carmel a trebuit să lucreze ca să poată să vindece corpul bolnavului.

Alteori un devot a scăpat de o moarte tragică şi plin de admiraţie, a exclamat: “Un miracol !” Dar devotul ignoră efortul suprem, enormul sacrificiu, magnitudinea muncii pe care Fecioarei din Carmel i-a revenit să o realizeze.

Vom relata câteva miracole ale Fecioarei din Carmel:

Alfredo Bello a scăpat de la a muri înecat într-o goeletă, implorând-o pe Fecioara din Carmel. Naviga Alfredo Bello din zona Canalului Panama către oraşul Barranquilla, când goeleta a explodat. Corabia s-a scufundat în valurile năvalnice ale mării. Nu se vedea decât cer şi apă, nicio rază de speranţă şi Alfredo Bello, agăţat de o bucată amărâtă de lemn, o implora pe Fecioara din Carmel. Astfel, bărbatul a scăpat; a primit ajutor la timp şi plin de admiraţie a exclamat: “Un miracol !”

Dar acel bărbat ignora efortul teribil pe care a trebuit să-l facă Fecioara din Carmel pentru a-l salva.

Jose Prudencio Aguillar, ilustru şi select personaj din Riohacha, naviga într-o goeletă din proprietatea sa, prin valurile năvalnice ale

Atlanticului, când a fost răsucit de un uragan îngrozitor care agita valurile furioase ale mării. Acea goeletă a fost pe punctul de a se scufunda în adâncul oceanului.

Bărbatul o imploră pe Fecioara din Carmel, iar aceasta muncind astfel, dur, a reuşit să-l scape de dezastru. “Un miracol !”, a exclamat bărbatul.

Doamna Ester Lozano a adus pe lume o frumoasă fetiţă, fără să simtă nicio durere la naştere, invocând-o pe Fecioara din Carmel. “Un miracol !”, a exclamat, fără să-şi dea seama doamna de enorma muncă ştiinţifică pe care a trebuit să o realizeze Fecioara din Carmel pentru a o salva. Doamna, recunoscătoare, a botezat-o pe fiica ei cu numele Fecioarei din Carmel.

În anul 1940, călătorind într-o şalupă de la Tacamocho spre Gamarra, o domnişoară pe nume Emilia Hernandez, a căzut în apă în clipa în care se ducea să aducă o găleată cu apă. Doamna a stat patru ore în valurile năvalnice ale râului Magdalena, agăţată de o mică creangă, şi a scăpat din ghearele morţii invocând-o pe Fecioara din Carmel. Numele şalupei era “Manzanares”. Fecioara din Carmel a trebuit să lupte enorm de mult pentru a o salva pe doamna.

Un marinar, care aparţinea unei distinse familii din Santa Marta, a avut un accident pe mare şi a rezistat câteva ore sub apă. Când a fost scos, şi-a revenit, şi toţi au exclamat: “Un miracol al Fecioarei din Carmel !”.

Odată, un bărbat care urca o colină din Tolima, a fost atacat de un câine turbat. Animalul urla în întunecimea nopţii. Bărbatul temător a invocat-o pe fecioara din Carmel, iar animalul a fugit înspăimântat.

Nu încape nicio îndoială că acel animal era o fiinţă tenebroasă a Abisului.

Şi cum să nu spunem de acea fetiţă care a scăpat când avionul în care călătorea a avut un accident? Nava aeriană transporta din Germania în Statele Unite un mare număr de copii refugiaţi, când a avut un accident în Statele Unite. Au pierit toţi acei copii, dar nu se explică cum şi în ce fel s-a găsit la oarecare distanţă de avion o fetiţă perfect sănătoasă şi fără nici cea mai mică zgârietură.

Fecioara din Carmel a realizat acea minunată muncă, acel formidabil miracol.

Acceptăm că, prin legea destinului, fetiţa nu trebuia încă să moară, dar inevitabil era nevoie de o intervenţie, iar aceea a fost

tocmai a Fecioarei din Carmel.

Capitolul 7 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL
NATURA

Natura este o mamă întotdeauna fecioară. Natura este întotdeauna fecioară şi întotdeauna mamă. Natura este o mamă austeră şi bună la inimă. Conştiinţa Naturii o învaţă pe sfioasa păsărică să-şi facă cuibul. Conştiinţa Naturii palpită în inima arborelui, în inima timidului viermişor care se târăşte pe pământ, în inima acvilei care semeaţă bate din aripile sale îndrăzneţe peste masivele muntoase giganteşti de granit, care străpung cu turnurile lor crenelate albastrul cerului.

Conştiinţa Naturii îl învaţă pe copil să caute sânul mamei sale şi le învaţă pe păsări să-şi ia zborul.

Conştiinţa Naturii dă formă tuturor lucrurilor, organizează petalele florilor care înmiresmează aerul cu aromele lor şi ordonează mişcarea aştrilor în magnifica orchestraţie a Infinitului.

Natura este o mamă austeră şi iubitoare. Când pătrundem pe munte, o vedem înăuntrul templului său magnific, cu coroana sa de aur şi tunica sa albă, strălucitoare, cârmuind elementele în luptă.

Când umanitatea o sâcâie prea mult, ea face ceea ce orice mamă face cu copii săi: le dăruieşte jucării ca să se distreze, depune în mintea inventatorilor radioul, avionul, automobilul, etc., pentru ca odraslele sale să se distreze, în timp ce devin mai mature pentru a studia înţelepciunea lui Dumnezeu.

Toţi îngerii inocenţi ai pământului, ai apei, ai focului şi ai aerului se supun binecuvântatei Zeiţe Mamă a lumii.

Maria, Adonia, Insoberta, Isis, Astarte, au simbolizat-o mereu pe Fecioara Celestă a Naturii.

Natura este un mare atelier, unde Dumnezeu lucrează.

Natura este templul Fecioarei Mamă a lumii.

Capitolul 8 – CARTEA FECIOAREI DIN CARMEL
BISERICA GNOSTICĂ

Acum îi vom învăţa pe devoţii Fecioarei din Carmel cărarea adevăratului creştinism.

Să studiem capitolul al treilea din epistola întâi a Sfântului Apostol Pavel către Timotei. Să vedem:

"*Cuvânt de nădejde: dacă cineva aspiră la episcopat, năzuieşte un lucru bun.*

Se cuvine, deci, ca episcopul să fie soţul impecabil al unei singure soţii, serviabil, cumpătat, aranjat, găzduitor, capabil să predea.

Să nu fie iubitor de vin, jignitor, lacom după câştiguri mârşave, ci modest, necertăreţ, străin de zgârcenie.

Să-şi cârmuiască bine căminul şi să-şi ţină copiii în supunere, cu toată cinstea.

Întrucât cel care nu ştie să-şi cârmuiască bine căminul, cum va purta el de grija Bisericii lui Dumnezeu?

Să nu fie un neofit, deoarece îngâmfându-se să nu cadă în judecata diavolului.

Se cuvine să aibă şi o bună mărturie din partea celor din afară, pentru ca să nu ajungă de ocară şi să nu cadă în laţul diavolului.

Diaconii trebuie să fie cinstiţi, nu cu două feţe, nu băutori de mult vin, nu iubitori de câştiguri mârşave.

Să păstreze taina credinţei într-un cuget curat.

Şi aceştia deopotrivă să fie puşi la încercare întâi; şi aşa să slujească, dacă sunt fără prihană.

Femeile, de asemenea, să fie oneste, neclevetitoare, credincioase în toate lucrurile.

Diaconii să fie soţi ai unei singure soţii, să-şi cârmuiască bine copiii şi căminele. Pentru că cei ce slujesc bine îşi dobândesc un grad bun şi de mare încredere în credinţa care este în Hristos Iisus.

Îţi scriu aceste lucruri cu nădejdea ca voi veni degrabă la tine.

Şi dacă nu va fi aşa degrabă, ca să ştii cum se cuvine să vorbeşti în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, stâlpul şi temelia Adevărului.

Şi incontestabil, mare este taina evlaviei: Dumnezeu a fost arătat în trup, a fost îndrituit cu Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit neamurilor, a fost crezut în lume; a fost primit în slavă."

Aceasta este epistola Sfântului Apostol Pavel către Sfântul Timotei. Bărbat pios şi cu frica lui Dumnezeu.

Aceasta este Sfânta Doctrină a Sfântului Augustin, a Sfântului Thomas, a lui Clement din Alexandria, a lui Ipolit, a lui Epiphan, a lui Carpocrat, care a fondat câteva mănăstiri în Spania, a lui Tertulian, a Sfântului Ambrozie, a Sfântului Ştefan care a murit ca martir, a Sfântului Iustinian, etc.

Aceasta este vechea doctrină pe care Hristos a predat-o în secret celor 70 de apostoli ai săi şi pentru care au fost prigoniţi sfinţii Ierusalimului.

Aceasta este doctrina marilor cardinali, aceasta este doctrina gnosticilor, de care aparţineau înalţii demnitari ai Bisericii Catolice Gnostice Primitive.

Acesta este anticul creştinism pe care Pavel l-a predicat în Roma când a sosit împovărat de lanţuri. Acesta este creştinismul pe care l-a studiat Fecioara din Carmel la umbra augustă a templului din Ierusalim.

Să vedem alte câteva învăţături ale Sfântului Apostol Pavel:

"*Urmăriţi caritatea; şi căutaţi harurile spirituale însă mai cu seamă ceea ce proroci*ţi.

Pentru că cel care vorbeşte în alte limbi, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu, fiindcă nimeni nu-l înţelege, chiar dacă în spirit spune taine.

Însă cel care proroceşte, vorbeşte oamenilor spre zidire şi îndemânare şi mângâiere.

Cine vorbeşte altă limbă, se zideşte pe sine însuşi; însă cel care proroceşte, zideşte Biserica.

*Astfel că vreau ca voi toţi să vorbiţi în alte limbi, dar mai avan să proroci*ţi; *fiindcă mai mare este cel care proroceşte, decât cel care vorbeşte în alte limbi; afară numai dacă tălmăceşte aceste limbi, pentru ca Biserica să capete zidire.*

Ei bine, fraţilor, dacă eu aş veni la voi vorbind în alte limbi, de ce folos v-aş fi dacă nu v-aş vorbi ori cu revelaţie, ori cu îndemânare, ori cu prorocire, ori cu învăţătură ?" (1 Co. 14:1-6)

Aşadar, Sfântul Pavel din Tars îi sfătuieşte pe toţi bunii creştini să practice caritatea, să caute harurile spirituale, şi mai ales să prorocească.

"*Dacă vorbeşte vreunul în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei şi pe rând, însă unul să tălmăcească.*

Iar dacă nu este tălmăcitor, să tacă în Biserică şi să-şi vorbească lui însuşi şi lui Dumnezeu.

Tot aşa prorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalţi să judece.

Şi dacă unuia care stă jos, îi este revelat, cel dintâi să tacă.

*Fiindcă puteţi cu toţii să proroci*ţi unul câte unul, pentru ca toţi să

învețe, și toți să fie îndemnați.

Iar spiritele celor care prorocesc, să se supună prorocilor.

Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neînțelegerii ci al păcii; ca în toate Bisericile Sfinților.

Soțiile voastre să tacă în adunări; căci nu le este îngăduit să ia cuvântul, ci să fie supuse, cum zice și legea.

Iar dacă voiesc să învețe un lucru, să-și întrebe acasă soții, căci incorect lucru este să vorbească o femeie în adunare.

Ce? De la voi a pornit cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai la voi a ajuns?

Dacă vreunul, după părerea lui, este proroc sau spiritual, să recunoască ceea ce vă scriu, deoarece sunt porunci ale Domnului.

Însă cel ce ignoră, să ignore!

Așa că, fraților, căutați să prorociți; și să nu împiedicați vorbirea în alte limbi.

Dar să se facă totul în chip cuviincios și cu rânduială." (1 Co. 14:27-40)

Orice bun creștin poate să-l primească pe Duhul Sfânt și să prorocească. Dar cel care vrea să se facă proroc trebuie să devină complet cast și Sfânt.

Biserica Domnului nostru Iisus Hristos nu este din această lume; el însuși a spus-o: "Împărăția mea nu este din lumea aceasta". Pe muntele Dumnezeului celui Viu există o Biserică, invizibilă pentru ochii trupești, dar vizibilă pentru ochii sufletului și al Duhului. Aceea este Biserica Gnostică primitivă, căreia îi aparțin Hristosul și prorocii.

Acea Biserică are episcopii, arhiepiscopii, diaconii, subdiaconii și sacerdoții săi care oficiază la Altarul Dumnezeului celui Viu. Patriarhul acelei Biserici invizibile este Iisus Hristos.

La acea Biserică pot merge toți creștinii în suflet și în spirit.

În capitolele IV și V din prezenta operă predăm secretul pentru a ieși din corp în mod conștient și a vizita orice punct îndepărtat al Pământului.

Deopotrivă, putem, toate ființele umane, să vizităm Biserica Gnostică pe durata somnului. Acolo, în acea Sfântă Biserică, o vedem pe Fecioara din Carmel și pe toți sfinții săi îngeri cu ea.

Toți marii sfinți ai Bisericii lui Dumnezeu vizitează Biserica Gnostică. În fiecare vineri și duminica în zori există slujbe și comuniuni

şi toţi creştinii pot să asiste la acele slujbe şi să primească comuniunea cu pâine şi vin, urmând învăţăturile date în capitolul IV şi V din această carte. În acea Biserică, toţi devoţii vor fi învăţaţi să profeţească.

În Biserica Gnostică îl vedem pe Hristos aşezat pe tronul său şi toţi gnosticii putem conversa cu el personal.

Toate suferinţele Mariei s-au produs când s-a logodit cu Iosif, sacerdotul.

Maria a fost iniţiată în misterele din Egipt.

În Biserica Gnostică, creştinii învaţă să profeţească.

Ceea ce este important e să urmăm cărarea sfinţeniei şi a castităţii perfecte.

În cărţile noastre intitulate "Căsătoria Perfectă" şi "Revoluţia lui Bel" studiem profund marile mistere ale sexului. În acele opere predăm secretele cele mai grandioase ale Universului.

PACEA SĂ FIE CU TOATE FIINŢELE UMANE.